

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 17.

Den 24 April 1927.

55:e årg.

MISSIONEN.

Många av Söndagsskolklockans unga läsare hysa större eller mindre intresse för missionen. Vi äro synnerligen glada däröver av flera anledningar, bland annat då för de ungas egen skull, ty det kan inte vara annat än till gagn för dem, att de lära känna

betydelsen av att vara med i offer, bön och förbön.

Av de tre bilder, som finnas i detta nummer, visar en syster Ruth Hansson, som förra hösten reste till Old Umtali i Rhodesia i södra Afrika för att hjälpa fröken Ellen

Fröken Ellen Björklund med sina medhjälparinnor.

missionen. Därigenom få de någon kunskap om främmande länder, folk och förhållanden. Vidare lära de känna missionärer och deras verksamhet, och detta för dem i beröring med något av det yppersta i mänskligheten, ty det förer dem fram till Jesus Kristus. Så läras de därigenom att till någon del förstå

Björklund i hennes sjukhusarbete. En bild är just därifrån, det är en grupp sköterskor med fröken Björklund i mitten. En tredje bild för oss till Indien. Denna visar oss en infödd predikant där vid namn Eliah Narotamba, vilken underhålls från Sverige.

Syster Ruth Hansson.

Himmelens spegel.

Lilla Gärda uppå bryggan står,
tittar ned i lugna insjövägen,
Är så djupt fundersam uti hägen,
hennes tanke ingen klarhet får.

Böljor glittra, klara, himmelsblå,
idel solar där ser Gärda blänka,
och hon måste ovillkorligt tänka:
himlen finns därnere ju också!

Men hur är det? En förändring sker,
och så mörk med ens blir vattnets yta
glittret ses i dunkelt grått sig bryta,
— himlen finns därnere icke mer!

Detta är då allt för underbart,
många tankar lilla hjärnan plåga,
hon till mamma måste gå och fråga,
och så får hon en förklaring snart.

Då på kvällen till godnatt och kyss
mamma över Gärdas bädd sig böjer,
liten arm kring mammans nacke dröjer
och till sakta viskad bön hon lyss:

«Gode Gud, som haver barnen kär,
mamma sagt att ock i Gärdas öga
kan din sol sig spegla från det höga,
— laga att den alltid finnes där!

Jaga bort de fula skyar grå,
— Gärdas ögon måste lysa klara
för att kunna lika himlen vara,
därför är det väl du gjort dem blå!»

Barnavännen.

Den visslande Tommy.

Översättning av C. O. P. Lindström.

Tommy Ormsby hade en mission, ehuru han ännu icke upptäckt att så var förhållandet. Tommy visslade nästan alltid. Han började vissla innan han kunde tala, och hade nu i nära tretton år varit sysselsatt därmed.

»Var snäll och vissla inte, Tommy», var den sats han var mest förtrogen med, emedan han hört den upprepas nästan varje dag i sitt liv. Då han hörde denna begäran, upphörde han alltid för tillfället, emedan han var en mycket artig och lydig gosse; men några minuter därefter visslade han lika högljutt och skarpt som någonsin, ty det såg ut som om han icke kunde minnas vad han blivit ombedd, och det var lika naturligt för honom att vissla som att andas.

Tidigt på vintern kom moster Edit till hans hem på några månaders besök. Hon var en stor favorit hos barnen, som alla hälsade hennes ankomst med förtjusning. Första torsdagsaftonen efter sin ankomst inträdde hon i det rum, i vilket fru Ormsby och barnen voro samlade och frågade:

»Vem utav er vill följa med mig till bönmötet i kväll? Vill du det, Mary?» frågade hon barnens mor.

»O, nej då; jag vågar inte gå ut en så kall afton», svarade fru Ormsby, som var mycket svag till hälsan.

»Ja, jag måste bekänna, att jag inte tycker om att gå ensam; trots mina fyratio år är jag en smula rädd av mig. Men jag vill gärna bevista bönmötet. Vill du inte göra mig sällskap dit, Edna?» frågade non, vändande sig till en flicka på sjutton år.

»O, moster Edit, hur kan du fråga mig om något sådant, då du vet att jag inte alls tycker om bönmöten? Dessutom önskar jag att få denna duk färdig i kväll.»

»Nåväl», sade moster Edit, »då förmodar jag att jag måste gå ensam, därest» — hon vände sig med ett leende till Tommy —

»därest jag inte kan övertala Tommy att gå med mig.»

Moster Edit kunde med sitt leende vinna Tommy för nästan vad som helst hon bad honom om, och han kände sig icke så litet stolt över att hon bad honom, en gosse, att göra henne sällskap, och han svarade:

»Jo, jag vill följa med dig, moster.»

»Det kommer du att ångra, moster Edit», sade Edna. »Tar du Tommy med dig, så kan du vara säker på att han kommer att vissla under det någon beder.»

»Åh nej, det tror jag visst inte», svarade moster Edit. »Jag antar att Tommy kommer att tycka om mötet och att han för en gångs skull glömmet att vissla.»

Och hon hade rätt. Tommy tyckte om allt som förehades vid mötet, i all synnerhet njöt han av sången, ty näst det att vissla tyckte han om sång och musik. Och när aftonen för nästa torsdagsmöte kom, erbjöd han sig självmant att åtfölja moster Edit dit, innan denna ännu frågat honom därom. Någon tid därefter hölls det en serie möten för varje afton, vid vilka Tommy, jämte mostern, var närvarande.

Nu hördes han från morgon till kväll vissla de molodier han lärt sig vid mötena, och för moster Edit, som alltid var vid bästa hälsa och lynne, var det en verklig njutning att höra honom.

Ett stycke nedåt gatan, några kvarter från Tommys hem, bodde fru Dunberg, en gammal dam, som under många månader varit bunden vid sjukbädden och som ofta nödgades tillbringa långa timmar under smärta och utan något sällskap. För henne blev Tommys underbara förmåga att vissla en stor tröst och glädje. Hon lärde sig att varje morgon lyssna efter honom, när han kom nedför gatan. Och när melodierna till sångerna: »I den klippan, som brustit för mig», eller: »Klippa, du som brast för mig», eller: »Jesus, du som älskar mig, låt mig fly intill din barm», trängde in i hennes lilla rum, då var det som om hennes längtan efter Frälsaren med ökad kraft gripit hennes hjärta, och den frid som övergår allt förstånd fyllde hennes själ och hon kände då att hon var gömd i denna klippa — i den kärleksfulle, trofaste Frälsarens famn. Snart hade Tommy kommit utom hörhåll, utan att han visste att den ensamma, sjuka kvinnan därinne bad för honom: »Gud välsigne den käre gossen!»

En morgon var Tommy ivrigt upptagen med att vissla melodien till: »Saliga visshet att Jesus är min», under det han gick in och ut i köket. Moster Edit lyssnade med glädje till den härliga melodien, men icke så hans mamma. Hennes huvud värkte svårt och hon var trött efter en sömlös natt, under vilken hon haft mycket ont, och Tommys visslande tycktes rycka och slita i varje nerv. Då hon icke längre kunde uthärda, utbrast hon:

»Älskade Tommy, sluta genast upp med detta visslande eller också gå ut härifrån och låt mig inte vidare få höra av dig i dag! Du är en alltför stor gosse att vissla så där för beständigt och plåga alla omkring dig. Nu orkar jag inte höra det en minut längre.»

Tommy var icke van att höra sin mamma tala på detta sätt. Hon var vanligen mycket vänlig och plögade säga så här: »Var nu snäll och upphör med att vissla, Tommy.»

Upprörd och ledsen i anledning av hennes hotelse lämnade han huset, drog ned mössan över huvudet, stoppade händerna i fickorna och störtade nedåt gatan, undrande på om han verkligen var en plåga för alla. Nu kände han sig icke upplagd för att vissla, och han gjorde det icke på hela dagen. Fru Dunberg lyssnade förgäves efter hans muntra

Elish Narottamba.

vissling och undrade vad det blivit av honom.

Denna eftermiddag gick moster Edit för att besöka fru Dunberg. Denna frågade ängsligt efter Tommy och berättade samtidigt hur han hade glatt henne om dagarna med att vissla de melodier, som voro henne så kära och, så att säga, varje dag bringat henne ett nytt budskap från hennes Frälsare.

Då moster Edit återkommit, kallade hon Tommy in till sig och förvånade honom med att fråga: »Vet du, Tommy, att du har en mission att utföra?»

»Vad för något, moster Edit?»

»Du har en mission — d. v. s. ett arbete att utföra för Jesus, vilket ingen annan kan utföra än Tommy Ormsby.»

»Jag förstår inte det där, moster Edit. Hur kan en gosse som jag utföra något för Jesus?»

Hon berättade nu för honom om fru Dunberg och huru han för varje dag hade bringat henne närmare hennes Frälsare. Men detta är icke allt», sade hon, »ty du har för varje dag denna vinter uppmuntrat och tröstat även mig, sedan du började vissla för Jesus.»

Detta var något nytt för Tommy, och under några minuter satt han och övertänkte under tystnad vad han hört. Aldrig förr hade han tänkt på att han kunde utföra något för Jesus, och vad beträffade hans vana att vissla, så antog han att detta misshagade alla. Och i det han till sist såg upp på mostern, sade han:

»Om någon — d. v. s. en gosse — gör något för Jesus, borde han då icke också älska honom?»

»Visst borde han det, Tommy, och jag hoppas att du älskar din Frälsare.»

Hans Frälsare! O, vad denna tanke grep och inspirerade hans själ. Till sist sade han:

»Jag tänkte jag var för ung för att bli en kristen.»

»O, nej, Tommy, Jesus tycker om när barnen komma till honom, och du skall finna det lättare att giva Frälsaren ditt hjärta nu än när du blir äldre.»

Ett långt samtal följde, och resultatet vart att vid aftonens möte böjde sig Tommy, tillika med andra frälsningsökande, vid Frälsarens fötter och återvände därefter hem för att fröjda sig över att han var ett Guds barn.

Efter detta blev han också mera omtänksam än förr och bemödade sig allvarligt att icke vissla, när han trodde att han därmed störde eller plågade någon. Det oaktat njöt han av att vissla, när han passerade förbi fru Dunbergs hem, troende att han därmed bringade henne tröst och glädje i ensamheten, och den gamla damen följde honom alltid med sin välsignelse.

Men ännu mer än detta: Tommy hade snart lyckats övertala sin syster Edna att besöka bönmötena, och inom kort hade även hon blivit en sann kristen.

Tag en liten flicka eller gosse med till söndagsskolan.

Lösning

till ordtrasslet. Se nr 16: Ful, rik, ivrig, sen, kall, torr, vinter, aldrig, god, arbetsam, tidigt, ärlig, rak, tom, inne, lång, liten, halv, älska, ljus, frisk, tunn, elak, nej, vinna, ungdomlig, natt, nytt, enkel, talträngd.

Friskt vågat är till hälften vinnnet.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 1 maj.

Den barmhärtige samariten.

Luk. 10: 25—37.

Tänkespråk: *Varen barmhärtiga såsom eder himmelske Fader är barmhärtig.* Luk. 6: 36.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningstöreningens textlista:

Måndag: 1 Joh. 3: 13—24.

Tisdag: 1 Joh. 4: 7—21.

Onsdag: Joh. 9: 1—12.

Torsdag: Jak. 2: 14—26.

Fredag: Rom. 15: 1—7.

Lördag: Ps. 41: 1—13.

Söndag: Luk. 10: 25—37.

